

definitivt afgjort, at man for denne Gang ikke vilde estergive Laanet, saa forekommer det mig, at ogsaa naar man vedtager Indstillingen er det definitivt afgjort for denne Gang, at Landstthinget ikke gaaer ind paa Lovforslaget, og, da Intet kan blive til Lov uden Landstthingets Medvirkning, saa vil Gjælden altsaa ikke blive estergiven. Paa den anden Side vil der ikke ved at forkaste Loven siges meer, og navnlig troer jeg ikke, at der, som den ærede Formand bemærkede, vil opstaa en mulig Nødvendighed for Ministeriet til at opstige Gjælden eller Sligt; thi heller ikke en saadan Nødvendighed kan Landstthinget eensidigt paa lægge Bestyrelsen. Landstthinget kan een af to Ting: det kan gaae ind paa Forslaget eller ikke gaae ind derpaa, og Landstthinget kan endnu gaae videre: der kunde — men det foreligger jo ikke — i Landstthinget reises et selvstændigt Forslag om, at hiint Gjældsforhold skulde bringes til Afgjørelse paa den modsatte Maade, nemlig ved Betaling strax eller til en bestemt Tid. Naar dette Forslag var fremkommet og var gaaet igjennem her og paa andre Steder, og det maaffee ogsaa vandt Sænkton, saa laa deri en Forpligtelse; men deraf, at Lovforslaget simpelthen forkastes, troer jeg ikke noget Saadant kan udledes. Jeg mener hermed paa ingen Maade at træde Landstthinget for nær eller at tale med mindre Afgtelse for dets Beslutninger, ikke heller med mindre Anerkjendelse af Comiteens Velvillie i dens Indstilling; jeg troer kun at holde paa, hvad der forekommer mig, at være correct, nemlig at naar et Lovforslag er forelagt og er kommet til Forhandling, saa maa det enten antages eller forkastes, eller — hvad der ogsaa kunde skee — det kan tages tilbage; men jeg troer ikke, at man kan substituere en anden Form. Man kan stille Lovforslaget i Bero, men det er at forkaste det; men Landstthinget kan ikke ved en Beslutning stille selve Gjældsforholdet i Bero eller overhovedet stille det paa nogen anden Fod, end det var for Lovforslaget forelagdes, naar der ikke kommer en Lov istand med et bestemt Indhold. Følgen af Forkastelsen er den samme som Følgen af Indstillingen, at der Intet er nærmere bestemt, og altsaa Sagen ligger saaledes, som den laa, før Forslaget

blev forelagt. Det er imidlertid blot en Bemærkning, som jeg henstiller aldeles til Formandens Bedømmelse; naar Hr. Formanden mener, at denne Afstemningsmaade er rigtig, og Thinget gaaer ind derpaa, saa vil den ikke bringe mig i Forlegenhed; thi jeg vil optage den saaledes, som jeg allerede har betegnet den, som en velvillig, men i mine Tanker mindre correct indklædt Forkastelse, der for mig ikke kan medføre nogen Forandring i de tidligere bestaaende Forhold.

Formanden: Jeg mener dog ved hvad den høitærede Minister selv nævnte, at det maatte afgjøres, om Sagen skulde nyde Fremme eller ikke, og jeg maa bemærke, at, naar Udvalgets Forslag antages, saa er det dermed ogsaa afgjort, at Sagen ikke skal fremmes. Jeg maa hertil sige, at mine Bemærkninger om de videre Skridt, som Forkastelsen af Lovforslaget og dermed af Gjældens Estergivelse kunde foranledige Ministeriet til, kun angik Overveielser, som jeg antog, at Ministeriet da muligen kunde finde sig opfordret til at anstille; jeg vittede ikke Noget om, at der kunde være Tale om et Paalæg fra Landstthingets Side i saa Henseende om at opstige Laanet eller andre bestemte Foretagender. — Den ærede 1ste Landstthingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Kierkegaard: Ja, jeg havde ogsaa villet driste mig til et Par Bemærkninger med Hensyn til det Formelle; men, da det nu er forhandlet mellem den høitærede Formand og Cultusministeren, skal jeg ikke indlade mig paa dette Punkt. Og ligeledes skal jeg forbigaae, hvad den høitærede Minister kortelig berørte, og hvorom han meente, at man iøvrigt kunde antage, at der herskede Enighed, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den lovgivende Magt har en aldeles undisputeerlig Berettigelse til, navnlig ogsaa at tage Beslutninger som den, hvortil et Forslag her foreligger, og overhovedet at anvende, hvad der har en særegen Bestemmelse under den lovgivende Magts Omraade, i andre dermed nærmere eller fjernere beslægtede Tilfælde. Jeg troer nemlig ikke, at det er det Spørgsmaal, paa hvis Afgjørelse det for Diebliffet kommer an, og jeg troer derhos, at, dersom dette Punkt skulde særskilt behandles, vilde det føre for vidt. Derimod har den høit-